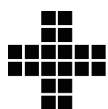

MÅNADSBLAD 3 - 2022

18 september-28 november

Uppsala Missionsförsamling
EQUENIAKYRKAN

Vägen inåt

Ledare

Långbens fråga ”vem kör?” är klassisk. Genom den tecknade julaftonsfilmen om Musse Piggs semestertur har många av oss påmint om att det är en mycket relevant fråga, som det heter på seminarier.

När det är politiska val, som i Sverige denna höst, eller när världen går åt ett håll vi helst inte vill vara med om – då blir frågan ”vem kör?” allt viktigare. Intrycket är att ibland blir det slumpen som avgör vart vi far och om det går bra. Frågan om ”vem som kör” är viktig också för en kyrka som har som en del av sin historiska identitet, att *inte ha* ”någon som kör” i den meningen att denne avgör vad som är den rätta tron, den rätta tolkningen, eller den rätta etiken. Samtidigt inser även vår kyrka att Paulus hade rätt: någon ordning måste det vara, allt kan inte vara fritt.

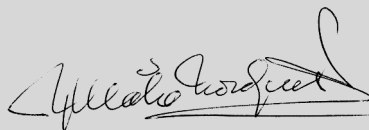
Under årets Kyrkokonferens i Ekmuniakyrkan ställdes också frågan om ”vem som kör” under en punkt i dagordningen. Är det kyrkokonferensen som avgör suveränt från år till år vem som formulerar hur kyrkans verksamhetsplan ska se ut, eller ska den planen t.ex. låta sig påverkas av de tre kyrkoledarnas just publicerade skrift *Färdplan. Ett kyrkoledarbrev med perspektiv för vägen vidare*?

En lång diskussion följde. En del ombud tyckte att vi behöver lite mer bestämda uppfattningar från kyrkoledningen. Andra sa att en färdplan som kommer ”uppifrån”, från kyrkoledarna, är tvärtemot den historiska ordningen för åsiktsbildning i en kyrka av vårt slag. Istället borde församlingarna arbeta igenom ett eget dokument om sin framtid. Ett tredje ombud frågar om inte kyrkoledare också ska få formulera sina visioner? Är det inte en central uppgift för dem, till och med?

Att vara ombud, att verka tillsammans, är viktigt. Det har absolut sina höjdpunkter, men utan den lokala gemenskapen som grund för detta riskerar en kyrkokonferens att bli ytlig. Och att vara en lokal gemenskap, kring ett heligt centrum, har också sina höjdpunkter! Denna höst finns sådana höjdpunkter i vår egen färdplan - fullmatad med vattenhål, stora och små vägar, och en del hisnande utsikter som den är.

Vi ses vid dessa platser! Och under resan dit delar vi på att hålla i ratten.

Kjell-Åke Nordquist

Vi lever i en ödesmättad tid med frågor om klimatet och jordens framtida existens. Uppenbart är takten högre i klimatförändringarna än i människans vilja och förmåga att förändra sin livsstil och samhällsordning. Hur skall vi klara av att utforma och genomföra den nödvändiga omställningen till ett hållbart samhälle?

Hur hittar jag lugnet och rätt tonläge i den känsla av övermäktighet som klimatkrisen lätt framkallar? Var finns livsglädjen som kan öppna upp ett låst läge? Var hittar jag kreativiteten och idéerna som fokuserar på lösningar och som kan ge framtidshopp?

Kan det vara så att vi behöver gå inåt i oss själva och söka vägar för att inte fastna i uppgivenhet och hopplöshet. Att möta klimatkrisen kräver inre samling för yttre handling. För att samla kraft för omställning till ett hållbart samhälle behövs nog en inre utvecklingsresa. En resa inåt kan öppna upp vägar utåt.

Jag tror att en väg är att söka rätt på den lekande människan inom oss ”homo ludens” som öppnar upp sinnen för kreativitet och skapande. Det som vi så naturligt hade som barn när vi upptäckte världen och lärde oss att leva i den. Kulturen är för den vuxna vad den grundläggande leken är för barn. Kulturen och leken är en kraft som gör människan till människa och en drivkraft i civilisationens utveckling. I kulturen och leken stimuleras fantasi och skapas bilder av alternativa handlingsmönster. Det är genom den kreativa och lekande människan som ett hållbart samhälle kan formuleras och gestaltas.

Kulturen har en förmåga att spegla och förmedla komplexa frågor och sammanhang. Vi behöver kulturens kraft genom konst, musik, litteratur, poesi och film för att bearbeta det som är på väg att förloras. Det kan vara en väg att ta in den situation vi lever i och en väg att ta oss igenom svårmodet. Men kulturen kan också ge mod till kreativa lösningar och visioner för ett fossilfritt och mer hållbart samhälle.

Om forskarna och vetenskapen har fakta om klimatkrisen så har kulturen en förmåga att djupare in i människan kommunicera de existentiella hoten men också visionerna och möjligheterna som ger framtidshopp.

”Människan leker bara när hon i ordets fulla bemärkelse är människa, och hon är helt och hållet människa bara när hon leker”.

Friedrich Schiller (1759-1805)

Gerhard Holmgren

Vägen inåt

På framsidan av Månadsbladet finns en akvarell av Åsa Dalmalm. Åsa var pastor och missionär och medlem i vår församling samt en mycket god konstnär. Vi vill hedra hennes minne med den vackra målningen som också anger tema för vårt nummer. Tack till familjen som gett oss bilden.

Vi behöver försoning

I vår serie om de stora orden i kristen tro försöker vi nu se vad Försoning och Förlåtelse innebär. I en artikel i tidningen Dagen refereras vad ärkebiskop Antje Jackelén hade med i ett bibelstudium vid Nyhemsveckan i somras.

Försoning är ett centralt tema i den kristna tron och i vårt liv. Tron hjälper oss att lita på att vi genom Jesus är försonade med Gud. Med aposteln Paulus vädjar vi till andra: *“Jag ber er på Kristi vägnar: låt försona er med Gud. Han som inte visste vad synd var, honom gjorde Gud till ett med synden för vår skull, för att vi genom honom skulle bli till ett med Guds rättfärdighet”* (2 Kor 5:20b-21). Vi har alltså goda skäl att leva försonade liv – försonade med Gud, med skapelsen, med varandra, med oss själva. Med rätta lovsjunger vi Jesus, vår befriare, frälsare, försonare.

I sin predikan säger Antje Jackelén att ändå känns livet inte alltid helt försonat. Det är inte alls säkert att vi i varje stund känner frid med Jesus. Skövlade skogar, förorenade hav och klimatförändringar påminner oss om att vi inte lever i fred och försoning med

skapelsen. Och hur ska stridande folk nå försoning? Hur ska vi nå försoning med vårt urfolk, samerna, som lidit av kolonialt förtryck med rasbiologiska förtecken och som än i dag möter vardagsrasism från oss helt vanliga svenskar? Det finns de som säger att kristna kan vara mer oförsonliga mot varandra än människor som inte tror eller har en annan tro. Och ovanpå det: hur ofta plågas vi av att vi har svårt att försona oss med oss själva – de vi har varit, de vi är och de vi kommer att bli?

Försoning kostar, även för Gud. Jesus, som på korset försonade oss alla, bar ännu som uppstånden lidandets spår på sin kropp. Det var ju inte genom hans härlighet som vänner som lärjungen Tomas kände igen Jesus som uppstånden, utan genom hans sår. Han som helar andra bär själv på sår. Den uppståndne försonaren Jesus Kristus visade sina sår för Tomas. På sina sår lät han sig kännas igen.

Försoningsarbete kräver styrka och sårbarhet på samma gång. Att ärligt lyssna på vad offret och gärningspersonen har att berätta kan öppna gamla sår och till och med ge nya sår. Samtidigt skapar förlåtelse också

styrka hos den som har kommit fram till att kunna förlåta. När sanningen har kommit fram i ljuset, och smärtan har fått kläs i ord, då kan något nytt bli till. Genom förlåtelse kan trasiga relationer bli helade. Genom förlåtelse går det att släppa taget om relationer som inte kan bli helade.

Det är en konst att leva, en svår konst ibland. När vi förlåter, erövrar vi vår skapande kraft och makt på nytt. När vi förlåter kan vi berätta en ny berättelse om oss själva. När vi får kraft att förlåta är vi inte längre offer. Då är vi överlevande, livskonstnärer.

Olika tider och olika traditioner har klätt uppmaningen "låt försona er med Gud" i olika ord och bilder. Det har väl kanske aldrig funnits bara ett enda sätt att tala väl om försoning. Men ibland har ett enda sätt fått dominera.

Andligt sett betyder försoning att gå från rädsla till tillförsikt, från ångest till tillit, från missmod till glädje, från försagdhet till mod, från självupptagenhet till öppenhet. På den vägen finns många stationer som vi passerar en eller många gånger, som vi lämnar snabbt eller kanske fastnar på. Jag ska kort ge sju exempel. Det är många människors erfarenheter av livet i tron som har lett till att vi beskriver det ungefär så här:

Längtan: Jag längtar efter närmare gemenskap med Jesus. Jag anar ett mer, som inte ger mig ro, som driver mig in i Guds famn. Det tillstånd som kyrkofadern Augustinus i slutet på 300-

talet beskrev så här: *Oroligt är vårt hjärta i oss till dess det finner ro i dig, o Gud.*

Hittad och hittat: Jag är hittad av Gud och jag har hittat Jesus. Här finns lätthet och glädje i Anden. Visshet om frälsningen. Denna station eller fas kan ge upphov till starka känslor som kan driva oss åt olika håll. Den stora entusiasmen kan smitta av sig på ett fint sätt, men den kan också göra oss främmande för andra.

Reglerna styr: Någon ordning måste det ju vara på det kristna livet. Vad hör ihop med en kristen livsstil? Vad gör det inte? Duger jag? Blir jag någonsin tillräckligt bra? Tillräckligt fast i min tro? När jag känner stor oro kring mitt eget andliga liv är det frestande att lägga på trycket genom att bedöma andras. Jag riktar min uppmärksamhet på hur andra följer de regler som jag tycker ska gälla för ett kristet liv. På regelstationens baksida lurar obarmhärtigt dömande.

Nåden bryter igenom: Jag inser att jag inte kan förtjäna frälsningen. Det är Gud som ger, jag får ta emot. Drabbad av nåden, som en teolog har kallat det. Eller att leva i det "saliga bytet", för att tala med Martin Luther: Jesus tar min skuld, jag får hans rättfärdighet. Jag är försonad.

Själens mörka natt: Många av trons stora förebilder har erfarenhet av detta. Gud är dold och känns långt borta. Tron är på ökenvandring. I sådana tider

är det särskilt viktigt att vi håller oss kvar i gemenskapen så att andra kan hjälpa till att bära oss, liksom vi bär andra när det är vi som har krafterna.

Det bländande ljuset: Jag slås av att Guds härlighet är så bländande annorlunda. Guds ljus kan inte jämföras med någon annan ljuskälla i skapelsen. Gud kommer nära och förblir ändå den som är helt annorlunda än skapelsen. Guds helighet drabbar mig. Jag inser att Gud alltid är större än våra bilder och föreställningar av Gud.

Vägen: så kallades de första kristna. Och så sa ju Jesus om sig själv: *Jag är vägen, sanningen och livet.* Och vi påminns om vägen till Emmaus och insikten: "Brann inte våra hjärtan när han talade till oss på vägen och utlade skrifterna för oss?" (Luk 24:32) Känner vi inte friden, eftersom han stannar hos oss också när det blir afton? I allt detta är vi hoppets människor. Vi litar på att allt lidande i denna värld,

alla passionshistorier som dagligen utspelar sig på vår jord, bokstavligen har genomkorsats av en ännu lidelsefullare passion: Guds kärlek till världen och skapelsen.

En kristen människosyn kommer med sådant som världen inte kan vara utan. Till exempel: att motstå frestelsen att vältra över ansvaret för dåliga prestationer eller onda gärningar på andra; att ta avstånd från att demonisera gärningspersoner, att i stället skilja mellan person och handling och hålla fast vid att självinsikt, ånger och försoning förblir en möjlighet som kan förverkligas varje dag, i smått och i stort.

Tillit och försoning är möjliga!

Fotnot: De sista sju punkter är inspirerade av, men inte helt identiska med: Owe Wikström, Att befinna sig på en inre väg: Om tro, själavård och andlig vägledning, i: Tala om försoning (Carl Reinhold Bråkenhielm och Göran Möller)

Psykisk hälsa hänger ihop med den andliga

Tre olika vägar som leder inåt, kristen själavård, psykoterapi och andlig vägledning.

– Det som gjort att kristen själavård kommit att bli viktig igen är att man tagit in mycket av psykologin men också andlig vägledning, säger Cecilia Wadstein, präst, författare, S:t Lukasterapeut och föreläsare.

Kristen själavård är grundad i en biblisk människosyn och i evangelium. Man talar om tre paradig: det klassiska, det pastoralkliniska och det kontextuella själavårdsparadigmet. Det klassiska paradigmet betonar *Guds*

ords suveräna auktoritet. I det pastoralkliniska står *konfidentens livssituation i centrum.* Slutligen ligger fokus i det kontextuella paradigmet mycket på *gemenskapen som resurs,* att själavården hör ihop med församlingens liv.

– När jag tänker självård tänker jag att den har en befrielsesteologisk grund. Min personliga utgångspunkt är Jesus predikan i Nasaret. Framför allt är temat befrielse för de fattiga och upprättelse, att ingjuta mod och hopp.

Psykoterapin är grundad i vetenskaplig forskning och teorier om människan.

– Det finns ju olika typer. Den psykodynamiska, den existentiella, den kognitiva... Grundtanken är varje människas unika värde. Målet för den psykodynamiskt inriktade terapin, som bygger på Sigmund Freud, är en god psykisk hälsa, att konfidenten ska kunna leva med inte så mycket hämningar i livet.

– När jag tänker på självårdens mål är det kanske inte alltid att individen ska må bra utan att istället få en tolkningsnyckel när livet är svårt. Se hur jag kan låta Gud vara med mig i livssituationen. Hur Gud kan bära mig igenom detta.

Freud var religionskritisk.

– Ja. Han var ju kritisk mot att använda Gud som en överjagsgud som hämmade människor. De gudsbilder som vi människor har, när vi förminskar Gud och Gud blir den här överjagsguden som straffar och hämmar oss. Han ägnade hela sitt liv åt att bekämpa det han uppfattade var religionen. Jag tycker att han ägnade väldigt mycket tid till någonting han inte trodde på.

– Det tycker jag ibland också kan vara typiskt för människor som säger sig vara ateister. Kanske kan det vara så att de går emot sin längtan efter Gud. Jag tror att alla människor bär på en längtan. Att på alla sätt försöka slå håll

på denna längtan kan vändas till en aggressivitet och ett förnekande.

Annars skulle man inte behöva lägga ner så mycket kraft på något man inte tror på. När jag möter människor som säger att Gud är borta för dem kan jag undra, är det verkligen Gud eller är det människans gudsbilder som gått sönder.

Har det funnits en ömsesidig skepsis mellan kristen självård och psykoterapi?

– Absolut. Det har varit en motsättning mellan psykodynamisk inriktad terapi och kristen självård. 1939 grundades S:t Lukas-stiftelsen i Sverige av metodistprästen Göte Bergsten tillsammans med socialarbetaren Ebba Pauli och överläkaren K H Giertz för att få ihop att människan har kroppsliga, sociala, psykologiska och andliga behov, och att alla dessa hör ihop. Det var banbrytande att de försökte få in psykologin i självården. För vid den tiden handlade självården väldigt mycket om kyrkotukt. Fostran, att hålla sig till den rätta läran. Det handlade inte så mycket om att ställa frågor till den som sökte självård utan det var prästen som talade om hur hen skulle leva för att inte avfalla från den kristna tron.

– Det blir ett paradigmskifte. Självården kommer nu att stå i helandets tjänst och ta in mycket av psykologin. Vad en själasörjare behövde veta innan dess var vad som stod i handboken, vad katekesen sa. Nu slår man fast att en själasörjare behöver

också behöver ha psykologiska kunskaper.

– Med början på 1950-talet kom också den amerikanska psykologen Carl

Roger att få en stor påverkan på själavården i Sverige. Det blir ett rollbyte, det viktiga är nu att höra hur hen, konfidenten, har det i sitt liv. Prästen ska spegla vad konfidenten har sagt så att hen förstår att prästen har uppfattat vad hen sagt. Metoden kallades speglingsmetoden. För Carl Rogers var det oerhört viktigt att konfidenten hade tolkningsföreträdere över sitt egna liv. Man brukar säga att prästen blev en terapeutisk insiktsfull medvandrande. Prästen ville inte sticka ut med teologin. Resultatet kom att bli jättekonstigt och själavården fick ett dåligt rykte.

– Det kom en reaktion på att själavården hade blivit urvattnad. På 1990-talet kommer det kontextuella paradigmet. Teologin kommer nu in

mycket tydligare och församlingen, kontexten.

– De tre förståelserna finns kvar, man kan ta det bästa av de tre. Jag kan se att det finns en poäng med det klassiska.

Om någon kommer till mig och säger att allt skiljer mig från Gud kan jag svara att det faktiskt finns ett bibelord som handlar om att ingenting kan skilja dig från Guds kärlek. Det psykologiska är jätte viktigt och att det finns en kontext.

– Därtill har man idag tagit in andlig vägledning i själavården. Det har gjort den kristna själavården viktig igen. Att hjälpa människor att se på vilket sätt Gud har varit och är med i hens liv. Andlig vägledning har en icke-auktoritär människosyn och betonar människans gudslighet och inte så mycket syndaren. Mycket är hämtat från

grundaren av Jesuitorden, Ignatius av Loyola, som var en rätt stor människokännare. I andlig vägledning slår du följe med en person för att se vad som har varit gott och livgivande för hen. Och så kan jag, följeslagaren, ställa frågan: Kan dina erfarenheter vara möten med en kärleksfull Gud? Jag kan föreslå bibeltexter att meditera över och uppmuntra till bön. All vår längtan handlar egentligen om bön. Bönen kan bli en andning med Gud.

– All andlig vägledning är själavård men all själavård är inte andlig vägledning.

Vad har psykologin och teologin gett varandra?

– Det psykologin inte minst har gett till själavården är tydliga ramar. 45

minuter är en bra tid att sitta tillsammans, inte längre. Att fokus ligger på den som har kommit för att berätta, också att hålla distans i rummet... de här ramarna inom psykoterapin har berikat själavården väldigt mycket.

– Psykoterapin å sin sida behöver ta in att människor också är andliga varelser vilket nu sker mer och mer tänker jag. När jag jobbade i Flemingsbergs församling kom det ibland personer som sa ”min psykiatriker har sagt att jag behöver tala med en präst”. Från att vi inom kyrkan har hänvisat människor till psykiatri och till psykoterapeuter så börjar det också ske en rörelse från de professionerna till kyrkan.

Ing-Marie Wieselgren, medlem i vår församling, tillika överläkare i psykiatri och samordnare på Sveriges kommuner och regioner, SKR, dödades brutalt vid årets Almedalsvecka i Visby. Hon var övertygad om att psykisk hälsa också hänger ihop med den andliga och existentiella hälsan. Och att det behövs inte bara grundkunskap om livet, utan även avgrundskunskap. Hur tänker du runt hennes ord?

– Jag håller helt och hållet med. Det finns en bok som heter ”The Spiritual Child” skriven av Lisa Miller. Boken handlar om barns andlighet, att uppmuntra barn att bejaka andligheten. Att se till att den dimensionen är levande är en grundförutsättning för psykisk hälsa. Och att skälet till att det är så mycket psykisk ohälsa är att vi inte talar om andligheten som är så

existentiell och viktig för barnen som växer upp och naturligtvis också för oss vuxna. Att bekräfta barns empati, bekräfta barnens förundran är ett sätt att uppmuntra barns andlighet. Det är viktigt att barnens frågor får ta plats. Att få ställa frågorna är det viktiga, inte så mycket svaren. Att få tillåtelsen, det är att uppmuntra barns andlighet.

Hur blir vi vuxna uppmuntrade?

– Jag tror att det är, inte minst genom att vi delar ögonblick av förundran. Också genom att få tala om livgivande, goda erfarenheter som vi haft, om vad som är gott, vad som drar oss till vår källa, vårt liv. Och om det som inte gör det. Också genom att skapa rum där vi kan lyssna till varandras berättelser. Dokumentärfilmaren Tom Alandh sa en gång att varje människa har en berättelse att berätta. Att få möjligheten i en församling att få berätta delar av sin livsberättelse tänker jag är jätte stort och de är också ett sätt att uppmuntra varandra till att nå fördjupad andlighet. Att se att min trosberättelse och min livsberättelse går ihop på något sätt.

– Vi är andliga varelser därför att Guds Ande finns inom oss. Tro är för mig en förtröstan, en tillit på att det är så. Vår längtan är Guds egen längtan efter oss säger Augustinus.

Carin Pereira

Konfident: person som vänder sig till en präst eller psykoterapeut för samtal

Läger på Enebygården

Under vecka 31 pågick ett läger för barn/ungdomar i åldrarna 11-15 år vid Missionskyrkans sommarhem Enebygården. Vi på redaktionen var nyfikna att få reda på vad deltagarna samt deras ledare hade att berätta från veckan.

Oscar Mark är en av ledarna som hjälper till på lägret för sjuätte sommaren i rad. Han kommer ursprungligen från Uppsala, men bor sedan tre år i Göteborg för att studera till ingenjör. Oscar berättar att just nu är det 19 deltagare från Uppsala/Balsta/Ramsta området och cirka tio ledare. De bor i tält och gör en rad olika aktiviteter med deltagarna. Exempel på aktiviteter är bad, tävlingar och lekar, att bygga kojor av skogens material, paddla kanot, gå tipspromenad, nattvandra där man blir lagom skrämde av inlånade kamrater till ledarna. Att umgås med sina vänner och bara ha kul är viktigt.

I poängjakten som pågår under veckan gäller att samla så många poäng som möjligt. Deltagarna är indelade i mindre grupper och får poäng för till exempel bäst ordning i tältet, laga mat, städa, vinna olika tävlingar. När fredag kommer blir det prisutdelning.

På Enebygården har det funnits någon

form av läger/kolloverksamhet sedan 40-talet. Det har tidigare varit konfirmationsläger också. En annan vecka är barn i åldern 6-12 år på dagkollo klockan nio till femton med olika aktiviteter liknande denna vecka. Det kommer femtio deltagare under den veckan, både från NybyVision och olika församlingar. Söktrycket är oerhört stort, eftersom all kollo/lägerverksamhet legat nere under coronaperioden. 2021 mjukstartade verksamheten och i år erbjuds alltså ett riktigt läger.

Det stora flertalet av barnen återkommer år efter år. För deltagare som aldrig har sovit borta någon gång tidigare, utan föräldrar, är det extra spännande och en liten utmaning. Många av barnen/ungdomarna vill väldigt gärna samtala och de tar upp olika frågor. Här finns ett stort behov.

Linn

Elina

Molly

Vad är roligast med att vara på läger?

Linn, 11 år från Hässle är på sitt första läger: ”Roligt att man får göra en massa saker och vara med kompisar”.

Elina, snart 13 år från Ramstalund är för andra gången på sitt läger och kommer att komma även nästa år. ”Umgås, bada, köra lekar och tävlingar”.

Molly, snart 13 år från Knivsta/Uppsala är här för tredje gången: ”Att träffa vänner, vissa ledare och att tälta”.

Alla intervjuade planerar att återkomma nästa sommar.

Erik Miller är ordförande i ungdomsrådet är här för fjärde gången som ledare. Han har tidigare själv varit på läger som yngre. Till vardags har han arbetat som elevassistent på högstadiet i Vaksalaskolan och till hösten flyttar han till en folkhögskola utanför Norrköping för att studera skådespeleri.

Han anser att lägerverksamheten är väldigt viktig för ungdomarna, för det är här bland annat som de har möjlighet att utveckla sig själva, hitta sin egen roll i olika sammanhang, socialt utveckla sig samt att träffa kompisar. Han tycker om ”kollo-andan” som han menar ger ungdomarna frihet att upptäcka nya saker samt att det stimulerar dem intellektuellt. Verksamheten med kollo och läger har utökats från 40 till 50 deltagare.

Barnen och ungdomarna som deltar är från muslimska hem, flyktingbarn från Ukraina och andra länder samt svenska barn. Integrationsarbete sker när barn från olika socioekonomiska områden träffas.

Marianne Törnström-Portefaix

Intresset har ökat de senaste åren. Ekonomiskt hjälper kommunen till eftersom kommunens ansvariga tycker denna verksamhet är mycket bra. Utan kommunens hjälp skulle inte denna verksamhet finnas.

BARNKÖR

Missionskyrkans barnkör framträder några gånger per termin i gudstjänster i Missionskyrkan. Ledare är Barbro Björklund, Donald Wieselgren och Gunnar Axelson Fisk.

NY MEDARBETARE I FÖRSAMLINGEN

Ny verksamhetsledare och ansvarig för församlingens uthyrning och kafé heter Malin Lagerlöf. För att vi ska få kunskap om vem hon är presenterar hon sig här.

– Jag ser fram emot att nu under hösten få möta, samtala och lära känna er i församlingen. För ett par år sedan passerade jag 50-strecket. Jag är uppvuxen i en liten by på den norrländska landsbygden, med närhet till djur och natur, tillsammans med tre äldre syskon. Min far var jordbrukare och min mor skolsköterska. Båda var under min uppväxt engagerade både politiskt och i församlingsarbete vilket tidigt gav mig bilden av att arbete i kyrka och samhälle går hand i hand. Yrkesmässigt har jag under många år arbetat inom kommunal verksamhet, praktiskt i verksamheter men mest administrativt, inom exempelvis förskoleverksamhet, skola, äldreomsorg, med folkhälsofrågor och strategiska utredningsuppdrag. Mitt senaste uppdrag innefattade ett projektledarskap inom området psykisk ohälsa med fokus på framtagande och implementering av plan för genomförande av utbildningar och aktiviteter som stärker den psykiska hälsan och minskar risk för självmord. Det var ett fantastiskt intressant, viktigt och givande uppdrag.

– Jag uppfattar att ni har ett öppet, välkomnande och kärleksfullt

anslag och en bredd av möten med olika människor i Uppsala. Ett arbete som det känns roligt att få bli en del av. I min nuvarande församling har vi som vision att vara ett hem med Jesus i centrum, en välkomnande och öppen plats i Vännäs. Därför kände jag mig direkt ”som hemma” i er målsättning att vara en öppen välkomnande kyrka centralt i Uppsala.

– Jag är stolt mamma till fyra vuxna barn och mormor till två barnbarn. Mina barn finns dock lite utspridda, från Haugesund i Norge till Umeå och Boden i norr. Jag har även en relation med en man i Uppsala vilket bidrog till att jag sökt mig söderut. Jag växte upp och grundlade min kristna tro inom Missionskyrkan i Vännäs men har även under många år verkat tillsammans med EFS i den bygd jag som vuxen bosatte mig i, fyra mil från Vännäs. I byn ansvarade jag bland annat tillsammans med andra ledare för barnverksamhet under rätt många år. Medan barnen växte upp var vi som familj ute en hel del vid skidspåren under vintern och vid fotbollsplaner på somrarna då alla barnen idrottade och tävlade i olika idrotter på olika nivåer. De senaste åren har mina ideella engagemang mest bestått av styrelseuppdrag inom kyrkan på nationellt och lokalt plan samt körsång för egen uppbyggelse.

– Familjen är viktig för mig, så att fortsatt få finnas tillgänglig för den kommer vara viktigt även som bosatt i Uppsala. Att vara mamma och mormor är nog det största intresset på min fritid. Men även en promenad i Guds vackra skapelse eller sång på ett eller annat vis är något som ger mig både kraft och energipåfyllnad.

– Jag ser, som sagt, fram emot att få lära känna er och Uppsala än mer och har redan från start känt mig varmt välkomnad, vilket såklart bidrar till att det känns roligt att få komma till er och få vara och arbeta tillsammans med er.

MÅNGA UPPGIFTER I MISSIONSKYRKAN

I Missionskyrkan finns många uppgifter. I receptionen och i kaféet tjänstgör många frivilliga vid sidan av anställd personal. Mikiko Saito är kaféansvarig och presenteras här.

Hur länge har du arbetat här i Missionskyrkans kafé?

– Jag började här 2014 som volontär och året därpå övergick volontärbetet till en praktikplats. Därefter arbetade jag som vikarie och sedan fick jag en fast tjänst.

– I Japan arbetade jag som sjuksköterska och var transplantationskoordinatör. Min familj bodde i en stad med cirka 300 000 invånare. Jag läste väldigt mycket som barn och när jag blev äldre gillade jag att köra bil och motorcykel.

När kom du till Uppsala?

– På vägen till Sverige reste jag runt i Europa. Jag flyttade till Uppsala 2008 första gången. En tid bodde jag i Handen söder om Stockholm, men jag flyttade tillbaka till Uppsala 2014.

Trivs du bra med arbetet i kaféet?

– Ja, jag trivs mycket bra. Det passerar många olika människor, som inte bara fikar, utan också vill prata eller berätta något. En del läser tidningen. Det är ett speciellt kafé och oftast liv och rörelse.

Arbetsuppgifterna är varierande, eftersom det är många olika uppdrag, till exempel konserter, begravningar och olika temahelger.

– Ibland bakar vi själva eller så beställer vi från cateringfirma och tar hand om dukning och disk.

Finns det något som du tycker är lite extra bra med Sverige?

– Ja, alla är jättesnälla här och de flesta är lugna. Svenskar är bra på att visa sina känslor. I Japan är vi mer återhållsamma med att visa känslor.

Marianne Törnström-Portefaix

VOLONTÄR

Vill du också vara med som volontär i Missionskyrkan? Det finns uppgifter i kaféet och vid värdbordet. Kanske du har kunskaper som kan komma till pass i annat praktiskt arbete? Kontakta diakon Eva Bådagård, tel 073-6503304

HÖSTMARKNAD & SKÖRDEFEST

Lördag den 8 oktober 11.00 – 14.00 är det höstmarknad i Missionskyrkan. Då blir det försäljning av höstens skörd av grönsaker, frukt och bär. Det kommer också säljas bröd i olika former. Du får gärna hjälpa till, kontakta Lena Dalnert eller säg till i värdbordet. Du får också självklart skänka till försäljningen. Det kommer att serveras kaffefika och soppa. Marknaden är en del av tacksägelsehelgen.

Lena Dalnert

KULTUREN I KYRKAN

Kulturrådet har nu en ny sammansättning och församlingen riktar ett stort tack till Bernt Jonsson som burit kulturen genom många år i Missionskyrkan. Uppsalas förnämaste kulturhus. I förra månadsbladet presenterade vi Gerhard Holmgren, som nu tillsammans med övriga personer i Kulturrådet planerar för samlingar av olika slag i vår kyrka. Se hemsidan för vad som är på gång!

SECOND HAND

Samtidigt som höstmarknaden blir det försäljning av vintage kläder i Missionskyrkan. Kom och fynda! Intäkterna går till vår vänförsamling i Kinshasa. Swish 123 45 67 891. Du som har rena och hela kläder och skor, som inte längre används, är välkommen att skänka barn-, dam-, och/eller herrkläder och skor, till denna försäljning. Kontakta Rachel Hällgren eller Lillemor Bränn.

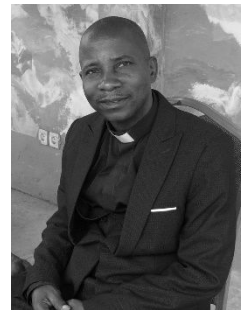

VÄNFÖRSAMLING

Sedan en tid har vi en vänförsamling i Kongo Kinshasa. Mateteförsamlingen är en del av vårt systemsamfund i Kongo och vi innesluter den i förbön. Vi kan också vara med och stödja församlingen ekonomiskt. De är mitt uppe i att åter bygga upp en församlingskyrka. Den gamla kyrkan raserades i samband med en översvämning i november 2021. Pastor Jean Kipula har skickat lite bilder från samt ett videoklipp från en av församlingens körer. Vid gudstjänsten 16 oktober kommer Missionskommittén att presentera arbetet i Matete med bilder och film.

Kyrkbygget i Kinshasa pågår.

WORSHIP IN ENGLISH

Under hösten kommer vi att inbjuda till två gudstjänster och gemenskap på engelska, 23 oktober och 18 december.

There will be two services in English where only English is spoken, both in worship and at coffee afterwards.

KRAKOW

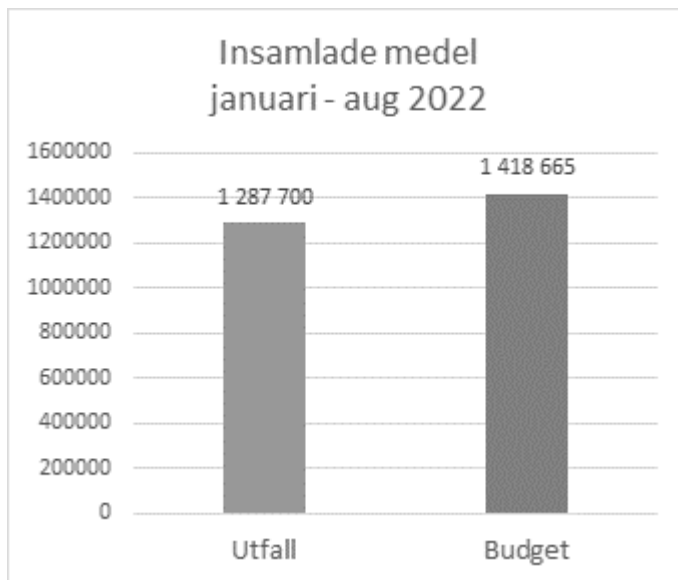
För åttonde gången inbjuds till en resa till Krakow i mars alt. april 2023. Kontakta Gunvor Jernberg eller Kerstin Lönnå för mer information. Första studieträff blir i slutet av september. Begränsat antal deltagare

KÖR KAMPANILEN

I november börjar ett körsångsprojekt. Kören medverkar i gudstjänst och vid julkonserten. Det blir övningar på dagtid i november. Ledare är Gunnel Fagius och Margareta Ljungdahl med Barbro Björklund som röstcoach. Håll utkik på hemsidan www.uppsalamissionskyrka.se.

EKONOMI

Vi har nu det ekonomiska utfallet klart för 2/3 av året. Totalt ligger vi nu på ett litet underskott men vi hoppas och tror att vi skall hämta in det under hösten. Enligt budget skall vi få in 177 tusen kronor per månad genom våra insamlingar, de senaste månaderna har det varit runt 130 tusen. Så för att vi skall komma ikapp budgeten och få samma fina läge som under våren så behöver vi alla ge lite extra nu när höstens verksamhet kommit igång.

UPPLANDSMÖTET

Equmeniakyrkans församlingar i Uppsala med omnejd samlas en helg till gemensamma samlingar Upplandsmötet 2022. Medverkande är kyrkoledare Lasse Svensson och "Gatupastorn" Marcus Olson.

Lördag 22 oktober

13.20-17.00 *Kör-workshop*. Ledare Elisabeth Odebäck och Alf Rikner.

13.30-15.00 och 15.45-17.15 *Seminarier*. Ämnen: *Klimat, Bibelstudium,*

Församlingsutveckling, Skapande, Enhet i mångfald och Kyrkan utåt.

18.00 *Gemensam samling: "Till jordens yttersta gräns"*.

20.30 *Kvällssamling i Baptistkyrkan med "Gatupastorn" Marcus Olson*

Söndag 23 oktober

11.00 *Gudstjänst med nattvard*

Lasse Svensson, Församlingarnas pastorer
samt konferenskören.

Kollekt till Equmeniakyrkan.

Olofsgatan 40, 753 32 Uppsala

Missionskyrkan 018-10 00 35
073-559 24 16

Församlingens bankgiro 802-2253
Swishnummer (kollekt) 123 079 28 95
Equemenia plusgiro 11 93 03-6

info@uppsalamissionskyrka.se
www.uppsalamissionskyrka.se

Församlingens pastorer och diakoner har tystnadsplikt och står till förfogande för samtal.

Pastor och församlingsföreståndare
TORBJÖRN BÅDAGÅRD
Tel. 070-725 00 25
torbjorn.badagard@
uppsalamissionskyrka.se

Diakon
EVA BÅDAGÅRD
Tel. 073-650 33 04
diakon@uppsalamissionskyrka.se

Pastor/föreståndare
Waldenströmska Studenthemmet
R. ERIK SVALFORS
Tel. 072-736 06 71
r.erik.svalfors@
uppsalamissionskyrka.se

Församlingspedagog med inriktning ungdom och kultur
GUNNAR AXELSON FISK
Tel. 070-876 62 33
gunnar.axelson.fisk@
uppsalamissionskyrka.se

Församlingsmusiker
MARKUS JONSSON
Tel. 073-559 24 16
markus.jonsson@
uppsalamissionskyrka.se

Har du e-post? Skicka ett brev till: info@uppsalamissionskyrka.se, så får du information från församlingen. Det är fördelaktigt på många sätt; Det når alla, är miljömässigt, ekonomiskt och snabbt. Därför är det viktigt att du skickar aktuell e-postadress till församlingen.

Verksamhetsledare
kafé och konferens
MALIN LAGERLÖF
Tel. 070-284 02 04
malin.lagerlof@
uppsalamissionskyrka.se
konferens@uppsalamissionskyrka.se

Ekonom
GUDRUN AHLBERG
gudrun@uppsalamissionskyrka.se

Konferens tekniker och vaktmästare
DONALD WIESELGREN
Tel. 072-545 72 72
vaktmastare@
uppsalamissionskyrka.se

MARTIN ÅLUND
Tel. 076-113 07 17
martin.alund@
uppsalamissionskyrka.se

Konferens- och bokningsassistent
HANNA BRÅNN
bokning@uppsalamissionskyrka.se

Köksledare
MIKIKO SAITO
koket@uppsalamissionskyrka.se

Konferens- och Kaféassistenter
KANYA HJORT
kanya.hjort@
uppsalamissionskyrka.se

ANDORIA TRYSIUS
andoria.trysius@
uppsalamissionskyrka.se

Församlingens ordförande
KJELL-ÅKE NORDQUIST
Tel. 076-865 03 65
kjell-ake@nordquist.se

equemenia

Equemias ordförande
ERIK MILLER
erik.miller01@hotmail.com

Sjukhuspastor
ANN-BRITT SAMUELSSON
Tel.070-665 65 52
annbrittsam54@gmail.com

Studentpastor
KAROLINA BERNEHEIM
förelärdedig
karolina.berneheim
@studentprast.uu.se

KARIN OLOFSDOTTER
Tel 076-622 50 09
karin.olofsdotter@uu.se

NybyVision
HANNA INGHAMMAR
Tel. 018-56 07 30, 56 07 31
Sturegatan 9, ingång Odensgatan 8,
hanna.inghammar@nybyvision.se

Diakonicentrum/UKR
ANNIKA ORESKOVIC
Tel. 018-15 07 70
annika.oreskovic@svenskakyrkan.se

Bildmaterial: Åsa Dalmalm s. 1; Rickard Borgenback s. 8; Marianne Törnström-Portefaix s. 10-12, Per Wärmegård s. 13, 15 och 18 Lena Dalnert s. 16, Jean Kipula s. 17 och Carin Pereira s. 20.

Månadsbladet nr 4/2022 utkommer den 28 november 2022. Manusstopp den 1 november.

Prenumerationsavgift: 100 kr för år 2022, inbetalas till bankgiro 802-2253 eller Swish 123 079 28 95. Skriv "Månadsbladet" som meddelande.

Redaktionen: Torbjörn Bådagård (ansvarig utgivare), Per Wärmegård, (chefredaktör), Vivi-Anne och Bertil Jakobsson, Ored Oredsson, Carin Pereira, Leonie Tidlund, Marianne Törnström-Portefaix, Birgitta Åhman.

E-post: redaktionen
@uppsalamissionskyrka.se

Redaktionen förbehåller sig rätten att redigera och välja bland insänt material samt att lägga ut detta material på hemsidan www.uppsalamissionskyrka.se.

Begränsad eftersändning
vid definitiv eftersändning återsänds
försändelsen med nya adressen på
baksidan (ej adressidan)

Möte

Jag hade planerat och skulle som lekman leda gudstjänsten i Valsätrakyrkan en söndag i början av september 2001. Temat var "Medmänniska". Några minuter innan vi skulle ge oss av hemifrån stannade en bil utanför och det ringde på dörren.

Där stod en man i 40-årsåldern och sa: "Jag behöver husrum." Ja, han använde faktiskt det ordet. Jag försökte få honom att förklara vad han menade, men han bara stod där och sa till sist: "Det var inget." Och så gick han. Han hade en ganska fin bil.

Jag blev lite tagen av detta, tänk om han var utsänd av högre makt för att testa vad detta "medmänniska" var värt. Men han hade en fin bil och verkade inte direkt nödställd. Och jag hade ju bråttom till kyrkan...

Det blev en bra gudstjänst, vi sjöng och lyssnade till sånger om medmänsklighet och kärlek, om att dela med sig, och Torsten Bergsten predikade. Men jag funderade, har funderat och gör det fortfarande: Vem var mannen? Och vem var jag i den situationen?

Gunnar Fridborg

Uppsala Missionsförsamling

EQUMENIAKYRKAN